

MUKLI ÁGNES

Kényszer

Szemedbe néztem, mégsem láttalak.
Lelassult az idő, a sötétedés is késett.
Csak a körvonalak erősödtek hirtelen,
nevetőgörcsök, lármák, kéklő ütések...
Üresség ékelődött közénk,
s a félreérthetetlen vergődéseink.
Veszítettem, veszítettünk.
Megrettentem, mivé lettem.
Én vagyok a fájdalom-kamat,
én hurcolom meg magamat...
elátkozottan veled – és általad.
Cipeltem másnak terhét, szégyenét.
Lépteid mögé rejtöztem,
mégsem értettél meg soha.
Szép neked a pipacs volt,
nekem a hófehér orgona.
Száműzetés ez a paradicsomból...
álmaim a nevetéseim
hagytam helyetted itt...
S magam életét alig éltem.
Örök hitemmel hitetlenül féltem,
lelkemig ért minden fájdalom.
Ezerarcúvá nőtt körém a harag,
tévedtem újra és újra.
Maradj életemben a múltó valóság,
én vagyok a keresetlen fájdalom-kamat,
útvesztőim árnyékában hadd legyek szabad!

Evokáció Ady Endre: Akik helyén éltem c. versének soraira.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>